

DECYZJE

DECYZJA RADY (WPZiB) 2021/1277

z dnia 30 lipca 2021 r.

w sprawie środków ograniczających w związku z sytuacją w Libanie

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 29,

uwzględniając wniosek Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) 7 grudnia 2020 r. Rada przyjęła konkluzje, w których z rosnącym zaniepokojeniem odnotowała, że poważny kryzys finansowy, gospodarczy, społeczny i polityczny, który ugruntował się w Libanie, nadal pogłębiał się w poprzednich miesiącach, a z powodu rosnących trudności w tym kraju najbardziej cierpi ludność libańska.
- (2) Rada podkreśliła pilną potrzebę realizacji reform przez władze Libanu, by odbudować zaufanie społeczności międzynarodowej. Zadeklarowała, że Unia jest gotowa wspierać reformy, lecz za sam proces reform musi odpowiadać Liban. Rada zaapelowała do władz Libanu o realizację ich wcześniejszych zobowiązań, w tym podjętych w kontekście konferencji CEDRE w kwietniu 2018 r., mających poparcie Międzynarodowej Grupy Wsparcia (ISG) Libanu (w której skład wchodzi Organizacja Narodów Zjednoczonych oraz rządy Chin, Francji, Niemiec, Włoch, Federacji Rosyjskiej, Zjednoczonego Królestwa i Stanów Zjednoczonych, a także Unia Europejska i Liga Państw Arabskich) oraz innych członków społeczności międzynarodowej (w tym Banku Światowego i Międzynarodowego Funduszu Walutowego). Rada wezwała także władze Libanu do pilnej realizacji reform na podstawie porozumień osiągniętych w następstwie wybuchu z 4 sierpnia 2020 r. przez wszystkich przywódców politycznych w Libanie, by wspierać reformy ponad podziałami politycznymi. Reformy te obejmują w szczególności istotne i dogłębne reformy gospodarcze i z zakresu rządzenia, w celu przywrócenia stabilności gospodarczej, poprawy świadczenia usług publicznych, zajęcia się rosnącym ubóstwem, zmniejszenia nierówności, zrównoważenia finansów publicznych, przywrócenia wiarygodności sektora finansowego, zagwarantowania niezależności sądownictwa, zapewnienia poszanowania praw człowieka i praworządności, walki z korupcją i spełnienia uzasadnionych, pokojowo wyrażanych aspiracji obywateli Libanu. Rada wyraziła także poparcie dla ram reform, odbudowy i rekonstrukcji na rzecz „odbudowy lepszego Libanu”, którym przyświecają zasady przejrzystości, inkluzywności i rozliczalności.
- (3) Ramy reform, odbudowy i rekonstrukcji, zainaugurowane przez Unię, ONZ i Bank Światowy w grudniu 2020 r., są współzarządzane przez rząd Libanu. Dodatkowo plan naprawy finansowej z kwietnia 2020 r. został zatwierdzony przez libańską radę ministrów i pozytywnie przyjęty przez społeczność międzynarodową. Ponadto, we wspólnym oświadczeniu z 23 września 2020 r. ISG z zadowoleniem przyjął wypracowane przez wszystkich libańskich przywódców politycznych porozumienie w sprawie kompleksowego planu reform, wraz z harmonogramem, zgodnie z ich wcześniejszymi zobowiązaniami, w tym podjętymi w kontekście konferencji CEDRE w 2018 r., mającymi poparcie ISG oraz innych członków społeczności międzynarodowej.
- (4) W konkluzjach z 7 grudnia 2020 r. Rada w dalszym ciągu apelowała do rządu tymczasowego sprawującego swoją funkcję od sierpnia 2020 r. o szybkie i zdecydowane działanie w ramach swoich konstytucyjnych ograniczeń, ale odnotowała, że program mający pełne poparcie parlamentu libańskiego, obejmujący konkretne, wiarygodne i obwarowane terminami zobowiązania mające na celu zaradzenie trudnościom Libanu może w pełni realizować wyłącznie funkcjonujący rząd. Dlatego zaapelowała do wszystkich zainteresowanych stron i sił politycznych w Libanie o poparcie dla pilnego utworzenia w tym kraju ukierunkowanego na realizację celów, wiarygodnego i rozliczalnego rządu, zdolnego do realizacji niezbędnych reform.

- (5) Od 7 grudnia 2020 r. Rada wielokrotnie wyrażała poważne zaniepokojenie pogarszającą się sytuacją w Libanie. Pomimo wielokrotnych apeli Unii i innych odpowiednich podmiotów międzynarodowych do libańskich sił politycznych i zainteresowanych stron o to, by działały w narodowym interesie i przestały opóźniać tworzenie w pełni umocowanego rządu zdolnego zaspokoić pilne potrzeby kraju i zrealizować kluczowe reformy, nie poczyniono postępów w procesie formowania rządu. Od ustąpienia poprzedniego rządu w sierpniu 2020 r. upłynęło ponad jedenaście miesięcy, a dziewięć miesięcy – od wyznaczenia przez parlament libański nowego kandydata na premiera w październiku 2020 r., który wycofał swoją kandydaturę w lipcu 2021 r.
- (6) Tymczasem sytuacja gospodarcza, społeczna i humanitarna w Libanie stale się pogarsza, a ludność nadal cierpi. W Lebanon Economic Monitor opublikowanym w czerwcu 2021 r. Bank Światowy stwierdził, że Liban dotknęła poważna i przedłużająca się depresja gospodarcza, która może zostać uznana za jeden z najpoważniejszych kryzysów na świecie od połowy XIX w. Bank Światowy określił ten kryzys jako „zamierzoną depresję”, ponieważ – ze względu na brak konsensusu politycznego co do skutecznych inicjatyw strategicznych – reakcje polityczne były nieadekwatne. Bank Światowy stwierdził, że prawdopodobnie ponad połowa ludności żyje poniżej krajowego progu ubóstwa, stopa bezrobocia rośnie, a coraz większy odsetek gospodarstw domowych ma trudności z dostępem do podstawowych usług, w tym opieki zdrowotnej. Bank Światowy zauważył, że gwałtowne pogorszenie się sytuacji w zakresie podstawowych usług będzie miało długoterminowe skutki, takie jak masowa migracja, utrata możliwości uczenia się, zły stan zdrowia społeczeństwa i brak odpowiednich siatek bezpieczeństwa. Bank Światowy oszacował, że trwałe szkody w kapitale ludzkim będą bardzo trudne do naprawienia i że być może właśnie to sprawia, że kryzys w Libanie jest tak wyjątkowy w porównaniu z innymi kryzysami na świecie. Bank Światowy zauważa ponadto, że coraz trudniejsze warunki społeczno-gospodarcze mogą doprowadzić do systemowych zapaści na skalę krajową i że rosną obawy związane z możliwością wystąpienia niepokojów społecznych przy jednoczesnym braku wyraźnych perspektyw wyjścia z kryzysu.
- (7) Ludność libańska płaci wyjątkowo wysoką cenę za bierność libańskich przywódców politycznych. Obecny kryzys gospodarczy, społeczny, humanitarny i polityczny stanowi poważne zagrożenie dla stabilności i bezpieczeństwa Libanu, co może mieć konsekwencje dla stabilności i bezpieczeństwa całego regionu.
- (8) Unia jest gotowa wykorzystać wszystkie swoje instrumenty polityczne, aby przyczynić się do trwałego wyjścia z obecnego kryzysu i reagować na dalsze pogarszanie się stanu demokracji i praworządności oraz sytuacji gospodarczej, społecznej i humanitarnej w Libanie. Ze względu na powagę sytuacji należy przyjąć ramy dla ukierunkowanych środków ograniczających skierowanych przeciwko osobom fizycznym odpowiedzialnym za podważanie demokracji lub praworządności w Libanie oraz powiązanych z nimi osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom.
- (9) Takie ukierunkowane środki ograniczające będą służyć realizacji celów wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa określonych w art. 21 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) oraz przyczynią się do działań Unii służących umacnianiu i wspieraniu demokracji, praworządności, praw człowieka i zasad prawa międzynarodowego, zgodnie z art. 21 ust. 2 lit. b) TUE. Ich stosowanie musi być zgodne z art. 3 ust. 5 TUE, w szczególności poprzez przyczynianie się do pokoju i bezpieczeństwa, solidarności i wzajemnego szacunku między narodami, ochrony praw człowieka, a także do ścisłego przestrzegania i rozwijania prawa międzynarodowego, w tym poszanowania zasad Karty Narodów Zjednoczonych.
- (10) Zagrożeniem dla demokracji i praworządności są osoby, które utrudniają lub zakłócają przebieg demokratycznego procesu politycznego poprzez uporczywe blokowanie tworzenia rządu lub poprzez utrudnianie lub poważne zakłócanie przeprowadzenia wyborów, w tym w szczególności zbliżających się wyborów powszechnych w Libanie zaplanowanych na maj 2022 r. Te osoby forsują swoje własne interesy, zarówno osobiste, jak i partykularne interesy swojej społeczności lub grupy politycznej, ze szkodą dla interesu publicznego Libanu, w szczególności poprzez próby nadużycia zasad regulujących stowarzyszenie sił politycznych w celu utworzenia rządu, aby zablokować utworzenie nowego rządu i utrzymać *status quo*. Działania zagrażające demokracji i praworządności mogą obejmować utrudnianie lub zakłócanie przeprowadzenia wyborów.
- (11) Zagrożeniem dla demokracji i praworządności są również osoby, które utrudniają realizację planów wspieranych przez odpowiednie podmioty międzynarodowe mających na celu poprawę rozliczalności i dobrego zarządzania w sektorze publicznym lub realizację kluczowych reform gospodarczych, w tym w sektorze bankowym i finansowym. Są to

w szczególności reformy, do których zobowiązały się władze libańskie i które cieszą się poparciem Unii i innych odpowiednich podmiotów międzynarodowych. Doszło do całkowitego niepowodzenia w zakresie realizacji tych reform i podjęcia wystarczających wiarygodnych działań w celu zwalczania korupcji i uchylania się od opodatkowania, przyjęcia ustawy o kontroli kapitału oraz podjęcia innych działań gwarantujących zarówno przejrzystość, jak i pełną rozliczalność wobec ludności libańskiej.

- (12) Zagroženiem dla demokracji i praworządności są również osoby, które dopuszczają się poważnych nadużyć finansowych, w tym korupcji i nieuprawnionego wywozu kapitału. Nadużycia finansowe w systemie politycznym i instytucjonalnym są problemem systemowym leżącym u podstaw obecnego kryzysu gospodarczego, społecznego, humanitarnego i politycznego. Podmioty zaangażowane w nadużycia finansowe lub czerpiące z nich osobiste korzyści ponoszą główną odpowiedzialność za fatalną sytuację społeczno-gospodarczą i humanitarną, w jakiej znajduje się ludność libańska.
- (13) Rada przypomina, że Liban jest Stroną Konwencji Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji z 31 października 2003 r. oraz że libańskie władze podjęły też zobowiązania na rzecz walki z korupcją; uczyniły to w szczególności w ramach konferencji CEDRE w 2018 r., planu naprawy finansowej z kwietnia 2020 r. i kompleksowego planu reform z września 2020 r.
- (14) Unia powinna podjąć dalsze działania, aby wprowadzić w życie niektóre środki,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie przyjmują środki niezbędne do uniemożliwienia wjazdu na ich terytoria lub przejazdu przez te terytoria:

- a) osób fizycznych odpowiedzialnych za podważanie demokracji lub praworządności w Libanie poprzez którekolwiek z następujących działań:
 - (i) utrudnianie lub zakłócanie przebiegu demokratycznego procesu politycznego poprzez uporczywe blokowanie tworzenia rządu lub poprzez utrudnianie lub poważne zakłócanie przeprowadzenia wyborów;
 - (ii) utrudnianie lub zakłócanie realizacji planów zatwierdzonych przez władze libańskie i wspieranych przez odpowiednie podmioty międzynarodowe, w tym Unię, mających na celu poprawę rozliczalności i dobrego zarządzania w sektorze publicznym lub realizację kluczowych reform gospodarczych, w tym w sektorze bankowym i finansowym oraz obejmujących przyjęcie przejrzystych i niedyskryminacyjnych przepisów dotyczących eksportu kapitału;
 - (iii) poważne nadużycia finansowe dotyczące funduszy publicznych w zakresie, w jakim dane czyny są objęte Konwencją Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji oraz nieuprawniony wywóz kapitału;
- b) osób fizycznych powiązanych z osobami wskazanymi na podstawie lit. a);

zgodnie z wykazem w załączniku.

Plany, o których mowa w lit. a) ppkt (ii), to plany reform przedstawione na konferencji CEDRE w 2018 r., w planie naprawy finansowej z kwietnia 2020 r., w kompleksowym planie reform z września 2020 r. i w ramach reform, odbudowy i rekonstrukcji na rzecz Libanu z grudnia 2020 r.

2. Ust. 1 nie zobowiązuje państwa członkowskiego do odmówienia własnym obywatelom wjazdu na swoje terytorium.
3. Ust. 1 pozostaje bez uszczerbku dla przypadków, w których państwo członkowskie jest związane zobowiązaniami na mocy prawa międzynarodowego, a mianowicie:
 - a) jako państwo przyjmujące międzynarodową organizację międzyrządową;
 - b) jako państwo przyjmujące międzynarodową konferencję zwołaną przez Organizację Narodów Zjednoczonych lub pod auspicjami tej organizacji;

- c) na mocy umowy wielostronnej przyznającej przywileje i immunitety; lub
 - d) na podstawie traktatu pojednawczego (traktatu laterańskiego) z 1929 r. zawartego między Stolicą Apostolską (Państwem Watykańskim) a Włochami.
4. Ust. 3 stosuje się również w przypadkach, gdy państwo członkowskie jest państwem przyjmującym Organizację Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE).
5. Rada musi być należycie informowana o wszystkich przypadkach udzielenia przez państwo członkowskie zwolnienia na podstawie ust. 3 lub 4.
6. Państwa członkowskie mogą udzielić zwolnienia ze środków nałożonych na podstawie ust.1 w przypadkach, gdy podróż jest uzasadniona pilną potrzebą humanitarną lub uczestnictwem w posiedzeniach międzyrządowych lub posiedzeniach wspieranych przez Unię lub posiedzeniach, których gospodarzem jest Unia, lub w posiedzeniach, których gospodarzem jest państwo członkowskie sprawujące przewodnictwo w OBWE, podczas których prowadzony jest dialog polityczny bezpośrednio propagujący polityczne cele środków ograniczających, w tym demokrację i praworządność w Libanie.
7. Państwa członkowskie mogą też udzielić zwolnienia ze środków nałożonych na podstawie ust. 1 w przypadku, gdy wjazd lub przejazd jest niezbędny do przeprowadzenia postępowania sądowego.
8. Państwo członkowskie zamierzające udzielić zwolnienia, o którym mowa w ust. 6 lub 7, powiadamia o tym Radę na piśmie. Zwolnienia uznaje się za udzielone, chyba że państwo członkowskie wnieśli pisemny sprzeciw w terminie dwóch dni roboczych od otrzymania powiadomienia o proponowanym zwolnieniu. W przypadku gdy państwo członkowskie wnieśli sprzeciw, Rada może, stanowiąc większością kwalifikowaną, postanowić o udzieleniu zaproponowanego zwolnienia.
9. W przypadku gdy państwo członkowskie zezwala na podstawie ust. 3, 4, 6 lub 7 na wjazd na swoje terytorium lub przejazd przez swoje terytorium osób wymienionych w wykazie w załączniku, zezwolenie jest ściśle ograniczone do celu, w jakim zostało udzielone, i do osób, których bezpośrednio dotyczy.

Artykuł 2

1. Zamraża się wszelkie środki finansowe i zasoby gospodarcze należące do lub będące własnością, znajdujące się w posiadaniu lub pod kontrolą:
- a) osób fizycznych odpowiedzialnych za podważanie demokracji lub praworządności w Libanie poprzez którekolwiek z następujących działań:
 - (i) utrudnianie lub zakłócanie przebiegu demokratycznego procesu politycznego poprzez uporczywe blokowanie tworzenia rządu lub poprzez utrudnianie lub poważne zakłócanie przeprowadzenia wyborów;
 - (ii) utrudnianie lub zakłócanie realizacji planów zatwierdzonych przez władze libańskie i wspieranych przez odpowiednie podmioty międzynarodowe, w tym Unię, mających na celu poprawę rozliczalności i dobrego zarządzania w sektorze publicznym lub realizację kluczowych reform gospodarczych, w tym w sektorze bankowym i finansowym oraz obejmujących przyjęcie przejrzystych i niedyskryminacyjnych przepisów dotyczących eksportu kapitału;
 - (iii) poważne nadużycia finansowe dotyczące funduszy publicznych w zakresie, w jakim dane czyny są objęte Konwencją Narodów Zjednoczonych przeciwko korupcji oraz nieuprawniony wywóz kapitału;
 - b) osób fizycznych lub prawnych powiązanych z osobami wskazanymi na podstawie lit. a);

zgodnie z wykazem w załączniku.

Plany, o których mowa w lit. a) pkt (ii), to plany reform przedstawione na konferencji CEDRE w 2018 r., w planie naprawy finansowej z kwietnia 2020 r., w kompleksowym planie reform z września 2020 r. i w ramach reform, odbudowy i rekonstrukcji na rzecz Libanu z grudnia 2020 r.

2. Nie udostępnia się – bezpośrednio ani pośrednio – osobom fizycznym lub prawnym, podmiotom lub organom wymienionym w wykazie w załączniku ani na ich rzecz żadnych środków finansowych ani zasobów gospodarczych.

3. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 i 2 właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych lub na udostępnienie niektórych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, na warunkach, jakie uznają za stosowne, po ustaleniu, że dane środki finansowe lub zasoby gospodarcze są:

- a) niezbędne do zaspokojenia podstawowych potrzeb osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów wymienionych w wykazie w załączniku oraz członków rodzin pozostających na utrzymaniu takich osób fizycznych, w tym do dokonania płatności za żywność, płatności z tytułu najmu lub kredytu hipotecznego, płatności za leki i leczenie, płatności podatków, składek ubezpieczeniowych oraz opłat za usługi użyteczności publicznej;
- b) przeznaczone wyłącznie na pokrycie uzasadnionych kosztów honorariów i zwrotu poniesionych wydatków związanych z usługami prawniczymi;
- c) przeznaczone wyłącznie na pokrycie opłat lub należności za usługi polegające na zwykłym przechowywaniu lub utrzymywaniu zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych;
- d) niezbędne do pokrycia nadzwyczajnych wydatków, pod warunkiem że właściwy organ powiadomił właściwe organy pozostałych państw członkowskich oraz Komisję o powodach, dla których uważa, że należy udzielić szczególnego zezwolenia, co najmniej dwa tygodnie przed jego udzieleniem; lub
- e) przedmiotem wpłaty na rachunek lub wypłaty z rachunku misji dyplomatycznej lub konsularnej lub organizacji międzynarodowej posiadającej immunitet na mocy prawa międzynarodowego, w zakresie, w jakim płatności te są przeznaczone na oficjalne cele misji dyplomatycznej lub konsularnej lub organizacji międzynarodowej.

Dane państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o każdym zezwoleniu udzielonym na podstawie niniejszego ustępu w terminie dwóch tygodni od jego udzielenia.

4. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych lub na udostępnienie niektórych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, jeżeli spełnione są następujące warunki:

- a) środki finansowe lub zasoby gospodarcze są przedmiotem orzeczenia arbitrażowego wydanego przed dniem, w którym osobę fizyczną lub prawną, podmiot lub organ, o których mowa w art. 1, wymieniono w wykazie w załączniku, lub orzeczenia sądowego lub decyzji administracyjnej wydanych w Unii, lub orzeczenia sądowego wykonalnego w danym państwie członkowskim, przed tym dniem lub później;
- b) środki finansowe lub zasoby gospodarcze zostaną wykorzystane wyłącznie w celu zaspokojenia roszczeń zabezpieczonych takim orzeczeniem lub taką decyzją lub uznanych za zasadne w takim orzeczeniu lub takiej decyzji, w granicach określonych przez mające zastosowanie przepisy ustawowe i wykonawcze regulujące prawa osób, którym takie roszczenia przysługują;
- c) orzeczenie lub decyzja nie przynoszą korzyści osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi wymienionym w wykazie w załączniku; oraz
- d) uznanie orzeczenia lub decyzji nie jest sprzeczne z porządkiem publicznym danego państwa członkowskiego.

Dane państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o każdym zezwoleniu udzielonym na podstawie niniejszego ustępu w terminie dwóch tygodni od jego udzielenia.

5. Ust. 1 nie uniemożliwia osobie fizycznej lub prawnej, podmiotowi lub organowi, wymienionym w wykazie w załączniku, dokonywania płatności należnej z tytułu umowy lub porozumienia zawartych przed dniem umieszczenia takiej osoby fizycznej lub prawnej, takiego podmiotu lub takiego organu w wykazie w załączniku lub z tytułu zobowiązania powstałego przed tą datą, pod warunkiem że dane państwo członkowskie ustaliło, że płatności nie otrzymuje – bezpośrednio lub pośrednio – osoba fizyczna lub prawna, podmiot lub organ o których mowa w ust. 1.

6. Ust. 2 nie stosuje się do uznawania zamrożonych rachunków:

- a) odsetkami lub innymi dochodami z tych rachunków;
- b) płatnościami należnymi z tytułu umów, porozumień lub zobowiązań, które zostały zawarte lub powstały przed dniem objęcia tych rachunków środkami przewidzianymi w ust. 1 i 2; lub

- c) płatnościami należnymi na podstawie orzeczenia sądowego, decyzji administracyjnych lub orzeczenia arbitrażowego wydanych w Unii lub wykonalnych w danym państwie członkowskim;

pod warunkiem że wszelkie takie odsetki, inne dochody i płatności pozostają objęte środkami przewidzianymi w ust. 1.

Artykuł 3

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 2 ust. 1 i 2 właściwe organy państw członkowskich mogą zezwolić na uwolnienie niektórych zamrożonych środków finansowych lub zasobów gospodarczych lub na udostępnienie niektórych środków finansowych lub zasobów gospodarczych, na warunkach, jakie uznają za stosowne, po ustaleniu, że przekazanie takich środków finansowych lub zasobów gospodarczych jest niezbędne do celów humanitarnych, takich jak świadczenie lub ułatwianie świadczenia pomocy, co obejmuje dostarczanie artykułów medycznych i żywności lub przewóz pracowników organizacji humanitarnej oraz udzielanie związanej z tym pomocy, lub też na potrzeby ewakuacji z Libanu.
2. Dane państwo członkowskie informuje pozostałe państwa członkowskie oraz Komisję o każdym zezwoleniu udzielonym na podstawie niniejszego artykułu w terminie dwóch tygodni od jego udzielenia.

Artykuł 4

1. Rada, stanowiąc jednomyślnie na wniosek państwa członkowskiego lub Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa (zwanego dalej „Wysokim Przedstawicielem”), sporządza i zmienia wykaz w załączniku.
2. Rada przekazuje decyzję, o której mowa w ust. 1, wraz z uzasadnieniem umieszczenia w wykazie, danej osobie fizycznej lub prawnej, danemu podmiotowi lub danemu organowi bezpośrednio — jeżeli adres jest znany — albo w drodze opublikowania ogłoszenia, umożliwiając tej osobie fizycznej lub prawnej, takiemu podmiotowi lub takiemu organowi zgłoszenie uwag.
3. W przypadku gdy zostaną zgłoszone uwagi lub przedstawione istotne nowe dowody, Rada dokonuje przeglądu decyzji, o których mowa w ust. 1, i odpowiednio informuje daną osobę fizyczną lub prawną, dany podmiot lub dany organ.

Artykuł 5

1. W załączniku umieszcza się uzasadnienie umieszczenia w wykazie osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów, o których mowa w art. 1 i 2.
2. W załączniku zamieszcza się informacje, które są niezbędne do zidentyfikowania danych osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, o ile informacje te są dostępne. W przypadku osób fizycznych informacje takie mogą obejmować: imiona i nazwiska oraz pseudonimy, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo, numer paszportu i numer dowodu tożsamości, płeć, adres, jeżeli jest znany, oraz funkcję lub zawód. W przypadku osób prawnych, podmiotów lub organów informacje takie mogą obejmować: nazwy, miejsce i datę rejestracji, numer ewidencyjny i miejsce prowadzenia działalności.

Artykuł 6

1. Rada i Wysoki Przedstawiciel przetwarzają dane osobowe w celu realizacji zadań wynikających z niniejszej decyzji, w szczególności:
 - a) w przypadku Rady: w celu przygotowywania i wprowadzania zmian do załącznika;
 - b) w przypadku Wysokiego Przedstawiciela: w celu przygotowywania zmian do załącznika.
2. Rada i Wysoki Przedstawiciel mogą przetwarzać w stosownych przypadkach odpowiednie dane dotyczące przestępstw popełnionych przez osoby fizyczne wymienione w wykazie, wyroków skazujących takie osoby lub środków bezpieczeństwa dotyczących takich osób, jedynie w zakresie, w jakim przetwarzanie to jest niezbędne do przygotowania załącznika.

3. Do celów niniejszej decyzji Rada i Wysoki Przedstawiciel zostają wyznaczeni jako „administrator” w rozumieniu art. 3 pkt 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 ⁽¹⁾ w celu zapewnienia, by zainteresowane osoby fizyczne mogły wykonywać swoje prawa zgodnie z rozporządzeniem (UE) 2018/1725.

Artykuł 7

Zaspokojeniu nie podlegają żadne roszczenia w związku z umową lub transakcją, na których wykonanie mają wpływ, bezpośrednio lub pośrednio, w całości lub części, środki nałożone na podstawie niniejszej decyzji, w tym roszczenia o naprawienie szkody lub wszelkie inne roszczenia tego rodzaju, takie jak roszczenia o odszkodowanie lub roszczenia wynikające z gwarancji, w szczególności roszczenia o przedłużenie terminu płatności lub o spłatę obligacji, gwarancji lub zabezpieczeń, w szczególności gwarancji finansowych lub zabezpieczeń finansowych, w dowolnej formie, jeżeli z takimi roszczeniami wystąpiły:

- a) osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy wymienione w wykazie w załączniku;
- b) osoby fizyczne lub prawne, podmioty lub organy działające za pośrednictwem lub w imieniu osób fizycznych lub prawnych, podmiotów lub organów, o których mowa w lit. a).

Artykuł 8

Aby zapewnić maksymalne oddziaływanie środków określonych w niniejszej decyzji, Unia zachęca państwa trzecie do przyjmowania środków ograniczających podobnych do środków przewidzianych w niniejszej decyzji.

Artykuł 9

Niniejszą decyzję stosuje się do dnia 31 lipca 2022 r. i podlega ona stałemu przeglądowi. W stosownych przypadkach stosowanie niniejszej decyzji przedłuża się lub jest ona zmieniana, jeżeli Rada uzna, że jej cele nie zostały osiągnięte.

Podczas przeglądu środków ograniczających podjętych zgodnie z art. 1 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) i art. 2 ust. 1 lit. a) ppkt (iii) Rada w stosownych przypadkach bierze pod uwagę, czy dane osoby są przedmiotem postępowania sądowego dotyczącego zachowania, z powodu którego zostały umieszczone w wykazie.

Artykuł 10

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli dnia 30 lipca 2021 r.

W imieniu Rady
G. DOVŽAN
Przewodniczący

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295 z 21.11.2018, s. 39).

ZAŁĄCZNIK

Wykaz osób fizycznych i prawnych, podmiotów i organów, o których mowa w art. 1 i 2

[...]
